

Imagini ale Domnului Isus în cartea Ecclesiastul

Versete călăuzitoare: Ecclesiastul 4.13-16; 7.25-29; 9.13-17; 12.10-11

Ecclesiastul 4.13-16: *Mai bine un tânăr sărac și înțelept, decât un împărat bătrân și nebun, care nu primește să fie înștiințat; pentru că din închisoare a ieșit el ca să împărățească și s-a născut sărac în împărăția lui. Am văzut pe toți cei vii care umblă sub soare, cu copilul, urmașul care-i va ocupa locul. Fără sfârșit era tot poporul, toți care stăteau înaintea lor; totuși cei care vor veni după el nu se vor bucura de el. Cu adevărat, și aceasta este deșertăciune și goană după vânt.*

Ecclesiastul 7.25-29: *M-am întors, eu și inima mea, ca să cunosc și să cercetez și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor și să cunosc și nebunia răutății și rătăcirea prostiei. Și am găsit mai amară decât moartea femeia, a cărei inimă este lațuri și curse, ale cărei mâini sunt lanțuri: cel plăcut lui Dumnezeu va scăpa de ea, dar cel păcătos va fi prins de ea. Iată, aceasta am găsit, spune Ecclesiastul, punând una lângă alta ca să le pătrund rostul, aceasta caută încă sufletul meu și n-am găsit: un bărbat între o mie am găsit, dar n-am găsit o femeie între toate acelea. Iată numai ce am găsit: că Dumnezeu l-a făcut pe om drept; dar ei au căutat tot felul de născociri.*

Ecclesiastul 9.13-17: *Am văzut de asemenea aceasta ca înțelepciune sub soare și a fost mare pentru mine: era o cetate mică și puțini oameni în ea; și a venit un împărat mare împotriva ei și a impresurat-o și a ridicat întărituri mari împotriva ei. Și se afla în ea un om sărac și înțelept care a scăpat cetatea prin înțelepciunea lui, dar nimeni nu și-a adus aminte de omul acela sărac. Atunci am zis: „Înțelepciunea este mai bună decât tăria“, dar înțelepciunea omului sărac este disprețuită și cuvintele lui nu sunt ascultate. Cuvintele înțelepților sunt ascultate în liniște mai mult decât strigătul celui care stăpânește printre nebuni.*

Ecclesiastul 12.10-11: *Ecclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute; și ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe, și culegerile lor, ca niște piroane înfipte: sunt date de un singur păstor.*

În cântare ne-am amintit de numele Domnului Isus, și de plinătatea de glorie pe care noi le putem găsi în această Persoană. În cântare am mai spus,

Când la Tine eu privesc,
Nu cad, nu mă poticnesc.

Este foarte bine pentru noi, dacă privim des la Domnul Isus, și noi ne putem întreba, cum putem face aceasta în mod practic. Noi nu-L vedem așa cum L-au văzut ucenicii atunci când El a mers în trup pe pământul acesta. Cum putem noi astăzi să ne îndreptăm ochii spre Domnul Isus? Răspunsul îl găsim în Biblie, în mod deosebit în cele patru evanghelii. Noi ar

trebuie să citim mult în evangheliile, ca să vedem în ele cum a mers Domnul pe pământul acesta. Atunci vom putea să-L imităm, putem să devenim asemenea Lui, așa cum El S-a comportat, în mod deosebit în relațiile cu oamenii. Este foarte instructiv să-L vedem pe Domnul Isus în evangheliile. Dar noi găsim pe Domnul Isus nu numai în cele patru evangheliile. Noi Îl găsim în toată Biblia. Ceea ce pe mine mă fascinează este faptul că întreaga Biblie, chiar și Vechiul Testament, vorbește despre Domnul Isus Hristos. Domnul Însuși arată odată aceasta clar, într-un loc în evanghelia după Luca 24, un loc pe care mulți dintre noi îl cunosc bine, și pe care doresc să-l citesc, și vom reveni mai târziu la el: Domnul Isus înviase și El întâmpină pe așazișii ucenici din Emaus pe drum, și în Luca 24.26 se spune: „«Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?» Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El.” „În toate Scripturile”, aceasta se referă la scrierile Vechiului Testament, căci numai acestea erau în timpul acela. „În fiecare Scriptură” înseamnă în fiecare carte a Vechiului Testament din Biblie. Pe acest drum de maxim două ore și jumătate, era un drum de aproximativ 11 km, Domnul le-a făcut un comentariu al celor treizeci și nouă de cărți ale Vechiului Testament. Deseori m-am întrebat, cum a reușit El să facă aceasta; în două ore și jumătate să vorbească despre aproape patruzeci de cărți din Biblie. Singura explicație, pe care eu o am pentru mine, este, că la unele cărți din Biblie, în care găsim foarte multe referiri la Isus Hristos, El a zăbovit mai mult timp: mă gândesc la cartea Geneza, care este plină de imagini, care se referă la Domnul Isus Hristos. Îmi pot imagina, că la unele cărți din Biblie, cum de exemplu este cartea Ecclesiastul, a rostit fraze puține, scurte. Așa cum de exemplu a spus despre acest „tânăr sărac și înțelept”, care va domni în cetate, acesta este un tablou anticipat despre Mine. Sau în Cântarea Cântărilor; gândiți-vă la mire, și el este un tablou anticipat despre Mine. Astfel El a spus ceva despre Sine din fiecare scriere a Vechiului Testament. Este ceva frumos și este foarte instructiv pentru noi, dacă începem să căutăm pe Domnul Isus Hristos în Vechiul Testament. Uneori Îl găsim imediat, la suprafață, dacă ne gândim de exemplu la Geneza 22. Mulți cititori ai Bibliei cunosc această scenă cu Avraam și Isaac. Această scenă nu poate fi interpretată altfel decât o privire anticipată spre Golgota, că Tatăl dă pe singurul Lui Fiu preaiubit. Este foarte clar, că noi avem voie să interpretăm în felul acesta această scenă. Însă unele referiri la Domnul nostru Isus Hristos în Vechiul Testament nu sunt așa de evidente, la suprafață, ci sunt puțin ascunse, și atunci trebuie săpat. Și aceste referiri din cartea Ecclesiastul nu sunt chiar la suprafață. După câte știu, în această carte numai aceste patru locuri conțin referiri la Mesia, la Isus Hristos. Vrem să medităm pe scurt la aceste patru locuri și să învățăm ceva de la Domnul Isus și să ne uimim de El, de mărimea Lui, de smerirea Lui, vrem să ne uimim de lucrarea Lui la cruce, de planul Lui de mântuire, dar să ne uimim și de felul în care Dumnezeu a inserat totul așa de minunat în Biblie, că noi și în astfel de cărți găsim ceva despre Fiul Său Preaiubit.

Înainte de a ne ocupa în detaliu cu fiecare din cele patru locuri, doresc să spun foarte pe scurt ceva despre cartea Ecclesiastul, deoarece în general este o carte a Bibliei necunoscută. Ecclesiastul este Solomon însuși, aceasta ne-o spun primele versete din carte. El era ecclesiastul, [predicatorul], el a adunat aici o colecție de înțelepciuni. Cartea nu este așa des citită în citirea zilnică a Bibliei, cel puțin așa este la mine, și nu este așa de des tema studiului nostru biblic, a predicilor noastre, deoarece ea are un unghi de vedere specific, ea are un unghi de vedere pregnant omenesc, pământesc. Solomon, acest om deosebit de iscusit, deosebit de înțelept, a

făcut cercetări referitoare la viața omenească. Consider că așa am putea intitula conținutul acestei cărți: cercetări asupra vieții omenești. El vorbește foarte mult despre viața economică, vorbește despre relațiile interumane în căsnicie, la locul de muncă, vorbește despre creație, și așa mai departe. El se așează, privește în jur și cu un dar foarte mare de observare el analizează viața din jurul lui. Însă toate acestea, mai spun încă o dată, sunt dintr-un punct de vedere omenesc, pământesc. Nu spun, un punct de vedere păcătos, nu este așa. Solomon include pe Dumnezeu în această analiză. El vorbește uneori despre Dumnezeu, însă de fiecare dată ca Dumnezeu Creatorul. Dar ceea ce Solomon nu face în această carte, este că el nu include revelarea lui Dumnezeu, că el nu privește și nu evaluează lucrurile de pe pământul acesta din perspectiva cerească, divină. Noi avem voie să facem aceasta. Ca și credincioși din timpul harului, care avem privilegiul să ținem în mână adevărul lui Dumnezeu și care știm mult mai mult despre Dumnezeu decât știa Solomon, care cunoaștem pe Dumnezeu nu numai ca Dumnezeu-Creatorul ci chiar ca Tată, noi avem voie să privim lucrurile din jurul nostru cu alți ochi, cu ochii lui Dumnezeu, știind ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său despre îndeletnicirile de pe acest pământ. De aceea, să mai spunem încă o dată, noi ne așteptăm la mai mult, și cu toate acestea este o carte din care putem învăța unele lucruri. Este vorba de înțelepciunea omenească, dar cu toate acestea este inspirată cuvânt cu cuvânt prin Duhul Sfânt.

Pentru a studia tema acestei cărți putem formula mai multe posibilități de cercetare. Unele din ele s-au întâlnit în cele patru pasaje citite. O formulare cheie este noțiunea „sub soare”. Exact aceasta a făcut Solomon. Solomon s-a uitat la lucrurile de sub soare, așa cum ele au putut fi observate. Nu dintr-o perspectivă cerească, ci sub soare, ceea ce era de văzut sub soare aici pe pământ. O altă noțiune, o noțiune cheie, pe care o găsim foarte des, este „deșertăciune a deșertăciunilor”. Totul este deșertăciune, o goană după vânt. Ceea ce Solomon dorește să spună cu această noțiune arhaică este, nimic nu are valoare care rămâne, totul este trecător. Tot ceea ce Solomon vedea, în final se punea mereu întrebarea, „Ce rămâne?” Ceea ce văd, ceea ce am cercetat, are valoare pentru veșnicie? Și el trebuie să constate; nicidecum! Dacă luăm numai această perspectivă omenească, pământească, ne putem uimi de anumite lucruri omenești, de arhitectură, de artă, de știință, de lucruri deosebit de interesante pe care duhul omenesc și le poate imagina, dar întrebarea este: Ce rămâne? Ce are valoare pentru veșnicie? Și Solomon spune: totul este deșertăciune. În cele din urmă nu rămâne nimic pentru veșnicie. Deci noi învățăm, că dacă privim lucrurile numai din punct de vedere pământesc, atunci putem ajunge la concluzia: nimic nu are sens, nimic nu rămâne din ele. Dar noi, spun încă o dată, putem vedea acestea cu alți ochi, cu ochii lui Dumnezeu. Noi avem revelația lui Dumnezeu despre aceste lucruri, și noi știm că și pe pământul acesta sunt lucruri care au valoare pentru veșnicie, care rămân; tot ce are a face cu Hristos, cu Dumnezeu și cu adevărul.

Cineva a comparat cândva cele trei cărți, pe care Solomon le-a scris, cartea Ecclesiastul, cartea Proverbe și cartea Cântarea Cântărilor, cu cortul din pustie. Cortul din pustie constă din trei părți: curtea din față, în care fiecare israelit putea să privească, apoi era Locul Sfânt, și în partea cea mai dinăuntru era Sfânta Sfintelor. Cartea Ecclesiastul corespunde să zicem așa curții din față, a aceea ce se vedea sub soare. Cartea Proverbe ocupă o poziție mai înaltă, spirituală. În ea găsim mai mult înțelepciunea divină, și nu atât de mult înțelepciunea

omenească, ca în cartea Ecclesiastul. Cartea Proverbe o putem compara cu Locul Sfânt. Apoi Cântarea Cântărilor, Sfânta Sfintelor, care ne descrie relația intimă între Mire și mireasă, însă mireasa, ca mireasă pământească, Israel.

Dorim să privim aceste patru pasaje și să medităm la Domnul Isus și să scoatem din plinătatea Lui.

În capitolul 4 versetul 13 găsim un tânăr sărac și înțelept, care a fost în închisoare un timp. În versetul 14 se spune: „din închisoare a ieșit el ca să împărătească, cu toate că s-a născut sărac în împărăția lui.” Aceasta înseamnă că acest tânăr ia locul împăratului bătrân. Deci o urcare pe verticală; din locul cel mai de jos, din închisoare, până în funcția cea mai înaltă din stat, ajunge împărat și ia locul împăratului bătrân. Și după aceea ecclesiastul spune, versetul 15, „am văzut pe toți cei vii care umblă sub soare, cu copilul, urmașul care-i va ocupa locul [împăratului bătrân]. Fără sfârșit era tot poporul, toți care stăteau înaintea lor.” Deci el spune, tot poporul, o mare mulțime, o mulțime fără sfârșit, urma pe acest tânăr care urma să devină împărat. Și apoi vine finalul tragic, versetul 16: „totuși cei care vor veni după el nu se vor bucura de el. Cu adevărat, și aceasta este deșertăciune și goană după vânt.” Deci pare că va fi o generație nouă, în versetul 16 este vorba de „cei care vor veni”, care nu se vor bucura de acest împărat tânăr. Ceea ce Solomon vrea să spună aici în cercetările lui este, ce valoare care rămâne au pozițiile cele mai înalte, care se pot primi din partea oamenilor, dacă ele sunt numai de scurtă durată. Vedem aceasta aici. Deodată toți omagiază pe acest tânăr, iar după aceea vine un timp când toți se îndepărtează de el, totul este numai de scurtă durată. Tot entuziasmul, toată omagierea dispar deodată, „cei care vor veni după el nu se vor bucura de el”. „Și aceasta este deșertăciune”, este iarăși o concluzie, „și goană după vânt.”

Este interesant, înainte de a trece la privirea anticipată spre Domnul Isus, să redăm ceva practic din această relatare. Este interesant, că aici între acest tânăr sărac și înțelept și împăratul bătrân și nebun este prezentat un contrast sub trei aspecte. Acest tânăr este tânăr, împăratul este bătrân, și bătrânețea aduce cu sine experiență și demnitate. Apoi, acest tânăr este un subordonat, el „s-a născut” în împărăția aceluia, a împăratului bătrân, în timp ce împăratul este împărat, adică domnitor. Apoi acest tânăr este sărac, un aparent dezavantaj, și împăratul, ca împărat, ca domnitor este bogat. Și cu toate acestea, Solomon inițiază versetul 13 cu cuvintele „mai bine”. Deci cu toate aceste întreprinse dezavantaje Solomon spune că acest tânăr, chiar dacă este sărac, este mai bun decât împăratul bătrân. De ce? Pentru că el este înțelept. Diferența mare între acești doi este: tânărul este „înțelept” și împăratul, se spune, este „nebun”. Vedem ce valoare are înțelepciunea. Dacă se cântăresc aceste trei mari dezavantaje, aceste aparent dezavantaje mari ale tânărului, sau am putea întreba altfel, cât de grea este nebunia, dacă toate aceste calități, pe care le are împăratul bătrân, rămân în urmă, față de înțelepciunea acestui tânăr. Ce este nebunia împăratului? Nu era el inteligent? Nu. Nebun înseamnă aici, așa cum se spune la sfârșitul versetului 13, „nu mai știe cum să fie înștiințat”. Cu alte cuvinte, este mândrie. El nu mai acceptă să primească sfaturi. El este bătrân, are experiență, el a făcut toate de zece ori, el știe întotdeauna cum să iese din situațiile grele, el nu mai are nevoie de un sfătuitor. Mândrie! Găsim aceasta în Noul Testament sub denumirea „trufia vieții”, când se crede, nu mai ai nevoie de sfaturi. Cineva a spus, că aceste trei

principii, pe care le găsim în epistola întâia a lui Ioan, „pofta cărnii, pofta ochilor, trufia (mândria) vieții”, le putem aplica la cele trei trepte ale vârstei. Eu cred că nu ar trebui să le diferențiem așa de sever, dar doresc să dau aceasta mai departe. „Pofta cărnii” este ceea ce creează mai degrabă probleme tinerilor; poftele carnale, pornirile care iau naștere în noi. „Pofta ochilor” ar putea fi ceva care constituie un pericol specific vârstei mijlocii. Pofta ochilor înseamnă, vezi ceva și vrei să-l ai. Când ai un anumit nivel de viață, când îți poți permite anumite lucruri, vezi una și alta, vrei să faci o călătorie cu vaporul, să mergi la vânătoare, vezi una-alta, par să fie plăcute, aceasta este pofta ochilor. „Mândria vieții” pare să fie pentru cei bătrâni, când ai experiența vieții și gândești că știi cum decurg lucrurile și nu trebuie să mai fi sfătuit sau așa cum se spune aici „nu mai știe cum să fie înștiințat”. Vrem să învățăm aici să cerem un sfat, sau dacă cineva ne dă un sfat, să-l primim. Uneori nu este chiar așa de ușor, căci nu totdeauna este o bătaie ușoară pe umăr, ci uneori primești o atenționare. Nu întotdeauna este plăcut, dar este vindecător. Tocmai în cartea Proverbe este foarte mult vorba, că înțelept și iscusit este acela care se lasă sfătuit, care își caută sfătuitoari buni. Vrem să ne îndemnăm reciproc aici în localitate să fim un ajutor unul pentru altul. Atât cu privire la aspectele practice.

Acum vrem să privim această scenă ca privire anticipată spre Domnul Isus. Am văzut în versetul 14, că acest tânăr vine din închisoare. Ne gândim involuntar la Iosif, care în Egipt a fost în închisoare, și apoi de astăzi pe mâine a devenit al doilea faraon. Vedem pe unul care de pe locul cel mai de jos a ajuns pe locul cel mai de sus, Iosif. Și noi știm, mulți știu, ce înseamnă profetic această scenă, Iosif în închisoare, este Hristos în moarte. Dacă am deschide Biblia în Geneza capitolele 40-41 vom găsi cuvântul „groapă” pentru cuvântul închisoare. Iosif era acolo în „groapă”, a doua oară în „groapă”, conform cu Geneza 37. Este moartea Domnului Isus, care ne este prezentat acolo în închisoare; acolo El a fost în locul cel mai de jos. Și aici putem interpreta la fel; că cineva vine din închisoare, din moarte și apoi merge să fie împărat. Apoi El ajunge împărat. Vedem glorificarea Domnului Isus; ne gândim la înviere, la înălțarea la cer, și înainte de toate ne gândim la viitor, când El va fi realmente Împărat văzut aici pe pământ. La aceasta se referă scena aceasta; este o privire anticipată în viitor la Împărăția păcii, când Domnul va domni o mie de ani aici peste Israel, dar și peste întreg pământul. Și apoi finalul, îl putem interpreta profetic? Da, putem. Dacă am citi în Apocalipsa 20, la sfârșitul Împărăției păcii, instigată de satan, încă o dată o mulțime de oameni se vor răscula împotriva lui Isus Hristos. Atunci oștirile de război se vor sui încă o dată împotriva Lui, dar El le va nimici definitiv. Noi nu ne putem imagina, că după o mie de ani de pace, de plinătate, de binecuvântare, de binecuvântare copleșitoare, când oamenii vor avea tot ce le trebuie, se vor răscula totuși încă o dată împotriva lui Hristos. Dar va fi așa. „Cei care vor veni” nu se vor bucura de El. Vedem pe Domnul Isus, mai spun încă o dată, este Luca 24, cum Domnul Isus prin suferințe a trebuit să intre în glorie. El a venit „din închisoare” ca să fie Împărat în această țară.

Trecem la locul al doilea, în capitolul 7, versetul 25 până la sfârșitul capitolului. Găsim cercetarea făcută de Solomon. El spune în versetul 25, „m-am întors, ca să cunosc și să cercetez și să caut înțelepciunea”, el caută înțelepciunea. Dar ceea ce el găsește, este inima rea a omului. Aceasta este de fapt concluzia la care el ajunge aici. El voia să caute înțelepciunea,

și ceea ce el găsește, se spune în versetul 26, el găsește ceva care este mai amar decât moartea, și la sfârșit, în versetul 29, concluzia lui este că „Dumnezeu l-a creat pe om drept”, deci nu Dumnezeu este vinovat că omul este așa de rău, dar ei, oamenii „au căutat tot felul de născociri”, ei s-au abătut, ei sunt răi în totalitate. Solomon privește în inima omenească, și a observat că ea este stricată în totalitate. Când în versetul 26 este vorba despre această femeie, atunci această femeie este un simbol al puterii ispitirii. Deci aici nu este vorba de o femeie în sensul real al cuvântului, ci este un simbol al puterii ispitirii. Și aceasta o găsim deseori în cartea Proverbe, această femeie seducătoare, care vrea să abată un bărbat de pe drumul lui, dorește să-l ducă la cădere. Și când Solomon vorbește în felul acesta despre răul din om, ca de exemplu la sfârșitul versetului 26, spune că „cel păcătos va fi prins de ea”, deci el nu poate face altceva, decât să trăiască în păcat și să se lase înșelat de păcat. Deci când el vorbește așa despre aceasta, atunci pare să spună în versetul 27 și 28, mai ales în versetul 28, ceva care nu aparține acestei teme, „aceasta caută încă sufletul meu și n-am găsit: un bărbat între o mie am găsit, dar n-am găsit o femeie în toate acelea”. S-ar putea vedea aceasta în sensul adevărat al cuvântului, că Solomon gândește la un bărbat, la un prieten bun, pe care îl avea, cu care putea discuta despre aceste lucruri, care îi înțelegea sentimentele, și acesta nu era o femeie, ci un bărbat, de aceea spune „am găsit un bărbat”. Însă în cele din urmă această interpretare nu este în totul satisfăcătoare. Solomon, inspirat de Duhul Sfânt, pare să vrea să spună cu totul altceva. Și în această formulare noi avem voie în acest bărbat dintre o mie să ne gândim iarăși la Isus Hristos. Doresc în privința aceasta să citesc un pasaj din cartea Iov, capitolul 33, versetul 23, aici se spune: „Dacă ar fi un înger cu el”, este vorba de omul despre care se vorbește mai înainte, „un mijlocitor, unul dintr-o mie, ca să arate omului dreptatea lui, atunci va fi îndurător cu el și va spune: «Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o ispășire»”. Deci și aici este o căutare după un astfel de om, un tâlmaci, care să arate omului ce este drept. Și acesta este strigătul după Mesia, după Isus Hristos, acest Om dintre o mie, dintre toți ceilalți oameni este nevoie de acest Om care să ne păzească de groapă, care ne răscumpără, care face ispășire pentru noi. La acest Om pare Solomon să gândească, la Mesia. În Cântarea Cântărilor, în capitolul 5, când mireasa vorbește despre mirele ei, găsim o formulare asemănătoare. Ea spune: „Preaiubitul meu este alb și rumen, cel dintâi între zece mii”. Vedem aici că raportul devine altul. Aici nu este un Om dintre o mie, ca în Iov, ci în Cântarea Cântărilor este un Om distins între zece mii. Acesta este Domnul nostru Isus Hristos, acest Om unic în felul Lui; ne gândim la natura Lui omenească, în exterior Om ca tine și ca mine, dar lăuntric cu totul altfel, unic în felul Lui, Omul desăvârșit, care la sfârșitul vieții Lui putea să facă ispășire pentru păcatele noastre. Putem vedea aceasta aici în această expresie.

Trecem la locul al treilea, capitolul 9. O întâmplare scurtă, frumoasă, pe care ecclesiastul o povestește aici începând cu versetul 13. Era o cetate mică și în ea erau puțini oameni. A venit un împărat mare, care a impresurat cetatea și voia s-o cucerească, și în această cetate era un om sărac și înțelept, care prin înțelepciunea lui a salvat această cetate. Și apoi iarăși tragedia; nimeni nu și-a mai amintit după aceea de această faptă salvatoare a omului sărac. Vedem aici pe Domnul Isus Hristos. Mai întâi vedem pe acest împărat mare, care vine împotriva cetății: acesta este satan. Această cetate este o strângere de oameni, este o imagine a omenirii, a lumii în sine. Și, împotriva omenirii vine un împărat mare, puternic; satan, căpetenia lumii acesteia, care ține pe oameni în ghearele lui, ca ei să nu scape, care dorește să nimicească pe oameni.

Erau puțini oameni în cetate. Și în versetul 15 se spune: „și se afla în ea un om sărac și înțelept”, acesta este Isus Hristos, care a salvat cetatea, care a salvat pe oameni. „Se afla în ea”, El Însuși a fost în această cetate, Omul, nu era un ajutor care venea din exterior, ci din interiorul cetății. Aceasta ne amintește de întruparea ca Om a Domnului Isus. El Însuși a devenit Om, El a venit pe pământul acesta, Om ca tine și ca mine, ne-am amintit de aceasta, și ca Om a mers pe pământul acesta și a făcut lucrarea de ispășire. Un Om sărac și înțelept, care prin înțelepciunea Lui a salvat cetatea.

Doresc să spun ceva despre aceste două adjective: sărac și înțelept. Două noțiuni care se potrivesc foarte bine pentru Domnul Isus, care ne arată ceva din plinătatea Lui, despre care ne-am amintit prin cântare. Doresc pentru aceasta să citesc din epistola a doua către Corinteni și din epistola întâi către Corinteni. Când este vorba de sărăcie, deschidem în a doua epistolă către Corinteni, când este vorba de înțelepciune ne vom uita imediat în prima epistolă către Corinteni. Mai întâi locul din 2 Corinteni 8 versetul 9: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți.” Găsim trei afirmații minunate, care rezumă întreaga Evanghelie într-un verset. Mai întâi se spune despre Domnul Isus, „El era bogat”. La aceasta ne gândim că Domnul Isus Însuși este Creatorul universului, că Lui Îi aparțin toate, deoarece El Însuși a chemat toate la viață. Noi nu avem nici o imaginație despre univers. Nu avem nici o imaginație despre mărimea și bogăția Domnului Isus. Noi suntem viermișori mici, și Dumnezeu este nemărginit de mare. Dacă avem bani mulți, atunci gândim că suntem bogați, dacă avem acțiuni bancare, gândim că suntem bogați. Imaginația noastră despre bogăție este cu mult depășită dacă ne gândim la bogăția lui Dumnezeu, la bogăția Domnului Isus. Mă gândesc numai la acest singur aspect: „avuție”. Ce avuție are El! Ca și Creator, am spus deja, Îi aparține totul. El spune într-un loc în profeți: „Al meu este argintul și al meu este aurul”. El spune în Psalmul 50; „Orice animal al pământului este al Meu, vitele pe mii de dealuri”. Lui Îi aparțin toate animalele, toate animalele sălbatice. Cât de bogat, cât de nespus de bogat era Domnul Isus acolo în glorie la Tatăl. Ca să nu mai vorbim că El era bogat în dragoste, bogat în glorie, noi putem pune înaintea ochilor noștri multe însușiri ale Domnului Isus, El era bogat. Aceasta depășește mintea noastră. Și apoi urmează acest al doilea punct impresionant: „S-a făcut sărac pentru voi”. Ce schimbare a intervenit, atunci când Domnul Isus a devenit Om! Locul din Filipeni 2 îl cităm deseori duminica dimineața, citim că El „fiind în chip de Dumnezeu n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși [textual: S-a făcut nimic], luând chip de rob.” Aceasta vorbește despre întruparea Lui ca Om, și se spune „S-a făcut nimic”. Oamenii, când văd mărimea lui Dumnezeu, sunt „un nimic”, sunt fire mici de praf. Dar un astfel de Om a devenit Isus Hristos, acest Dumnezeu mare. Acest „S-a făcut nimic” înseamnă „S-a golit”. Aceasta nu înseamnă că El a încetat să fie Dumnezeu, nicidecum. El a fost aici ca Om smerit, El a rămas mereu Dumnezeu, dar El S-a făcut sărac, chiar și numai prin faptul că El a devenit Om. Apoi, El a mers ca Om adevărat realmente pe pământul acesta. El a spus odată: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și pună capul”. El nu avea nici un adăpost, El nu avea nimic aici pe pământ. El era literalmente sărac. O dată I s-a cerut să plătească darea pentru Templu. El nu ia o monedă din buzunarul Lui și o dă celui care aduna darea pentru Templu, ci El trimite pe Petru și îi spune să arunce undița în lac și primul pește care va veni va avea banul în gură și cu el poate plăti. El nu avea

nici un ban. Altă dată, asemănător, vin la El și Îl întreabă, dacă trebuie să se plătească bir cezarului. El vrea să clarifice aceasta tot printr-o monedă, dar El nu avea la Sine nici o monedă. El lasă să I se dea o monedă și pe baza acestei monede El ilustrează acest principiu de bază. Domnul Isus a fost aici pe pământ sărac în adevăratul sens al cuvântului. El nu avea nimic. Hainele Lui, da, pe acestea le avea, dar și de acestea L-au dezbrăcat la cruce și I le-au luat. El a fost cu adevărat sărac. Însă această expresie spune că „S-a făcut sărac pentru voi”, desigur o altă dimensiune, o sărăcie mai mare. Aici mă gândesc la cele trei ceasuri de întuneric. Atunci El era cu adevărat sărac. Atunci nu mai avea absolut nimic. Atunci nici măcar pe Dumnezeu Său nu L-a mai avut de partea Lui. Dumnezeu sfânt S-a îndepărtat de El și nu Îi mai răspunde la strigătul Lui. Atunci Hristos era cu adevărat sărac, cum mai sărac nu se putea să fie. Mă gândesc la un loc din profetul Daniel, pe care doresc să-l citesc, Daniel 9 versetul 26: „Și, după cele șaizeci și două de săptămâni Unsul”, acesta este Mesia, Domnul Isus Hristos, „va fi nimicit și nu va avea nimic”. Aceasta este sărăcia Lui: „Nu va avea nimic”. Și acest „va fi nimicit” înseamnă „va fi stârpit, va fi exterminat”, este mort. Ei au exterminat pe Mesia și El nu va avea nimic. Aceasta este sărăcia Domnului Isus în cele trei ceasuri de întuneric. Și 2 Corinteni 8 spune: „pentru voi”. El a coborât în această sărăcie pentru voi. Textul continuă, și aceasta este a treia realitate minunată din acest verset, „ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți”. Vedem că sărăcia Lui înseamnă mai mult decât numai că El nu avea bani pe acest pământ, căci această sărăcie nicidecum nu ne-ar fi îmbogățit. Nu, această sărăcie, despre care este vorba aici, este în sensul cel mai profund lucrarea Sa de ispășire de pe cruce. Și prin sărăcia Lui noi am fost îmbogățiți. Și despre aceasta ne-am amintit în cântare și prin rugăciunea de la început, noi nu avem nici o imaginație despre bogăția care ne stă acum la dispoziție, cât de bogați am devenit în Domnul Isus. Mă gândesc în mod deosebit la binecuvântările spirituale din locurile cerești. Nu mă gândesc atât de mult la bogăția materială, ci la bogăția spirituală. Ce comori mari avem! Să ne gândim la Cuvânt, la Duhul Sfânt, care locuiește în noi, o Persoană a Dumnezeirii, ce har mare este acesta, ce comoară mare este în noi, Duhul Sfânt, Dumnezeu locuiește în noi. Mă gândesc la viitorul minunat, pe care îl avem. Putem merge bucuroși și curajoși pe cale, căci știm că dincolo în cer ne așteaptă un viitor minunat. Toate sunt lucruri care ne fac bucurie, și vedem ce bogăție avem în Domnul Isus, pentru că el S-a făcut sărac, pentru noi.

Vreau să spun ceva și despre a doua însușire. În Ecclesiastul 9 se spune că acest Om nu numai era sărac, ci El era și înțelept. Doresc să citesc din 1 Corinteni 1 versetul 18: „Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier”, vedem iarăși nebunia în contrast cu înțelepciunea, „dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu”. În versetele următoare este vorba de tema înțelepciune, și găsim apoi în versetul 30, „Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus, care a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu”. Vedem deci, că Isus Hristos a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Domnul Isus a prezentat aici pe pământ pe deplin înțelepciunea lui Dumnezeu, această înțelepciune de la Dumnezeu. În vorbirea Lui, în faptele Lui era întotdeauna înțelept. El a făcut întotdeauna la momentul potrivit ceea ce era potrivit de făcut. Nouă ne vine greu să facem așa. De aceea avem nevoie urgent de această înțelepciune de sus. Domnul, era înțelepciune desăvârșită, - El era înțelepciunea de la Dumnezeu, deoarece El a revelat pe deplin înțelepciunea lui Dumnezeu pe pământul acesta. Și această înțelepciune a lui Dumnezeu a prevăzut acest plan

de mântuire. De aceea am citit 1 Corinteni 1 versetul 18, acest cuvânt despre cruce. Aceasta este puterea lui Dumnezeu. Ce frumos este că a existat acest plan de mântuire. Căci în Ecclesiastul 9, dacă revenim la această mică întâmplare, nu ni se relatează nimic care era de fapt înțelepciunea, care era de fapt strategia acestui om sărac și înțelept. Cum a reușit să-l biruie pe acest împărat puternic, care stătea la poarta cetății. Nu știm, nu ni se spune aici. Dar dacă transpunem la Domnul Isus, la această înțelepciune a lui Dumnezeu, care a fost revelată în Domnul Isus, atunci cunoaștem planul de mântuire al lui Dumnezeu. Fiul Său trebuia să vină pe acest pământ, El trebuia să moară la cruce, acesta este cuvântul crucii, și cine crede că El a murit ca Locțiitor pentru păcatele lui, acela va fi păzit dinaintea lui satan, dinaintea diavolului – acest împărat mare din această imagine. Și apoi partea tragică, la sfârșitul versetului 15: „dar nimeni nu și-a adus aminte de omul acela sărac”. Oamenii, când ajung la înghesuială, cunosc pe Isus Hristos, știu cine este El, un Om bun, dar mulți nu știu cu adevărat ce a făcut El, că El a murit la cruce, iar dacă știu aceasta, o pun la o parte ca nefiind important pentru ei. Cine își mai amintește astăzi de acest Om sărac și înțelept? Vrem să aplicăm aceasta la noi cei care cunoaștem pe Domnul și să ne întrebăm, cum stau lucrurile la noi? Ne amintim de El? Mă gândesc practic, la frângerea pâinii. Este o masă, pe care trebuie s-o ținem, ca să ne amintim de Domnul Isus. Este o masă de amintire, spre amintirea Lui. Facem noi aceasta? Un cuvânt și pentru tineri, facem noi aceasta? Împlinim dorința Lui? El dorește cu plăcere să ne amintim de El și ca această faptă de salvare să nu ajungă dată uitării. Versetul 16: „Atunci am zis: «Înțelepciunea este mai bună decât tăria», dar înțelepciunea omului sărac este disprețuită și cuvintele lui nu sunt ascultate. Cuvintele înțelepților ascultate în liniște sunt mai mult decât strigătul celui care stăpânește printre nebuni.” „Ascultate în liniște”. Să ne lăsăm încurajați foarte practic, ca și în noua săptămână care ne stă înaintea să găsim timpuri de liniște, în care să putem asculta cuvintele înțelepților, deci cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta nu merge la repezeală, avem nevoie de un timp de liniște, de meditație, în care citim Biblia, luăm alături un comentariu bun într-un timp pe care îl putem petrece în legătură cu Dumnezeu, cu Domnul Isus. „Cuvintele înțelepților ascultate în liniște sunt mai mult decât strigătul celui care stăpânește printre nebuni.”

În încheiere un cuvânt scurt despre al patrulea loc, în capitolul 12. Mai întâi în versetul 10 despre ceea ce el a scris în carte: „ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului”. În primul rând el se referă la cercetările lui cu privire la viața omenească, pe care el le-a notat aici în cele douăsprezece capitole, însă noi putem extinde la întreg Cuvântul lui Dumnezeu. Noi putem spune despre întreg Cuvântul lui Dumnezeu, despre Vechiul Testament și despre Noul Testament, „ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului”. La aceasta vrem să ținem cu tărie, căci în zilele noastre multe versete biblice sunt răstălmăcite, spunându-se, „astăzi nu mai putem spune chiar așa, nu mai corespunde cu cunoștințele științifice”, însă noi să ținem cu tărie „ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului”. Apoi expresia următoare: „cuvintele înțelepților”, la care am meditat deja, că Biblia, că ceea ce ne spune Dumnezeu sunt cuvinte ale înțelepciunii, „sunt ca niște țepușe”. O țepușă este o nuia, un baston, eu nu mă pricep așa bine, căci nu am experiență în creșterea animalelor, dar este un baston cu care se mână animalele. Acest baston are de-o parte și de alta ghimpi. Și dacă un animal este mânat și o ia la stânga, atunci primește o lovitură din stânga ca să meargă pe drum. Dacă vrea s-o ia la dreapta, primește o lovitură din dreapta cu bastonul cu ghimpi. Deci

el este un mijloc pentru a menține un animal pe drumul cel bun. Poate numai să piște, dar poate să și doară. Și aceasta o putem extinde la Biblie. Uneori cuvintele sunt ca țepușele. Nu totdeauna plăcute pentru noi, căci Dumnezeu ne face atenți cu privire la un drum greșit, că ne-am abătut la stânga de pe drumul drept. Atunci este nevoie de un ghiont, dacă am voie să mă exprim așa, din lateral, pentru ca noi să mergem iarăși pe drumul bun. Sau dacă o luăm la dreapta, va face la fel. Este bine dacă citim în felul acesta Cuvântul, dacă sunt lucruri în viața noastră pe care trebuie să le schimbăm, dacă trebuie să mergem într-o direcție nouă, să lăsăm Biblia să ne vorbească. „Și, strânse la un loc, sunt ca niște cuie bătute”, sunt ca un cui bătut în perete, de care poți atârna ceva, de regulă un tablou. În sens figurat înseamnă că Biblia oferă stabilitate. Putem atârna ceva de Biblie. Ne putem atârna toată viața de Biblie. Biblia este un concept de viață rezistent. Și aceasta o spunem în mod deosebit tinerilor. Sunt multe concepte de viață în zilele noastre. Unii vor să ne convingă că sunt diferite concepte de viață, și toate sunt la fel de bune. Însă Biblia este singurul concept de viață adevărat și care funcționează. Se poate agăța ceva de aceste cuie bătute, ele rezistă. Și ultimele, care se spun despre aceste cuvinte, versetul 11, și prin aceasta ajungem la subiectul propriu-zis, ele sunt „date de un singur păstor”. Solomon se denumește deci aici ca un păstor, ca unul care se îngrijește de popor, de poporul său, care i-a fost încredințat de Dumnezeu, dar și aici găsim o referire, a patra în această carte, la Mesia, la Isus Hristos. Știm bine aceasta, o cunosc și copiii din școala duminicală, că în Noul Testament Domnul Isus este prezentat ca Păstor, Păstorul Cel Bun care Își dă viața pentru oile Lui, Marele Păstor, Evrei 13, care ne poartă, și ca Mai-marele Păstor, 1 Petru 5, care în viitor va domni aici pe pământ. Și alte locuri din Vechiul Testament, Psalm 23, pe care îl cunoaștem foarte bine, ne arată că Păstorul este Hristos. Vedem astfel aici o referire la Domnul Isus ca Păstor, care a inspirat întreg Cuvântul lui Dumnezeu. „Un singur păstor”; expresia „un singur” este scoasă în evidență, aceasta ne arată că Biblia are un singur autor. Desigur, sunt scriitori diferiți, care parțial vin din diferite straturi sociale, din diferite situații, din epoci foarte diferite, și cu toate acestea înapoia tuturor stă un singur Autor. Este fascinant, că Biblia are o structură. De la început și până la sfârșit este un fir roșu prin Biblie. Și cine a tras acest fir? Este un singur Autor, care stă înapoia tuturor, a tuturor acestor scriitori, acest un singur Păstor. Biblia, cu toate că sunt mulți scriitori, este o unitate. Ce frumos că noi putem citi Biblia în felul acesta și o putem lăsa să lucreze asupra noastră.

Deci noi am văzut pe acest tânăr sărac și înțelept în capitolul 4, care din închisoare a ajuns să fie împărat, apoi am văzut pe acest „un Om dintre o mie”, am văzut pe acest om din cetatea mică, care a salvat cetatea, o referire la salvarea adusă de Domnul Isus prin lucrarea Lui de pe Golgota, și apoi am văzut pe acest un singur Păstor. Gândesc că aceste patru locuri din cartea Ecclesiastul le putem pune în legătură cu cele patru evanghelii. Primul loc, capitolul 4, acest tânăr care ajunge împărat, ne amintește de evanghelia după Matei. Cei care citesc Biblia știu că fiecare din cele patru evanghelii are o temă specială și ne prezintă pe Domnul Isus într-o frumusețe deosebită, într-un aspect special. În evanghelia după Matei El este Împăratul lui Israel. În locul al doilea, unde este vorba de acest om dintre o mie, ne gândim la evanghelia după Luca, la acest Bărbat, la acest Om, în exterior un om ca noi și cu toate acestea unic în felul Lui, cu totul altfel decât noi. Când ne gândim la fapta de salvare, la acest Om sărac și înțelept, când ne-am gândit în mod deosebit la sărăcia Lui, atunci ne gândim la evanghelia după Marcu, unde noi Îl vedem ca slujitor într-o stare de smerenie, cum El a mers în

smerenie, în sărăcie ca slujitor pe drumul Lui pe pământul acesta și a salvat cetatea. El nu a venit ca să I se slujească, se spune în evanghelia după Marcu, ci ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. Aceasta era fapta de salvare a cetății. Și apoi când El este prezentat ca acest un singur Păstor, ne gândim la evanghelia după Ioan capitolul 10, și la evanghelia după Ioan în general, unde El este prezentat ca Păstorul cel bun. Ce Domn minunat avem noi. Cât de multe însușiri frumoase găsim și în Vechiul Testament despre El; nu întotdeauna la suprafață, dar se merită să cercetăm unde găsim pe Hristos în Vechiul Testament, chiar și în cărți unde nu este așa de evident. Pe Hristos trebuie să-L avem permanent înaintea ochilor. Așa am cântat:

Când la Tine eu privesc,
Nu cad, nu mă poticnesc.